

In het jaar 2007

Wij hebben er weer wat tijd overheen laten gaan..... Inmiddels is iedereen alweer vergeten dat we een nieuw jaar zijn begonnen en misschien waren jullie ons inmiddels ook wel een beetje vergeten. Maar wij jullie niet! Het is ons gelukt een zesde Kidogo Post te schrijven.

In deze uitgave nemen we je mee naar de belevenissen van Floor Verbeek in Banda. In haar weblog schrijft ze er met regelmaat op los, waardoor jullie tot in detail alles kunnen volgen. In dit artikel koppelt zij terug naar onze vorige Kidogo Post waarin ze haar verwachtingen met betrekking tot het werken in Uganda met u deelt. Hoe staat het ervoor, vandaag de dag met Floors verwachtingen? Hierover in het artikel hiernaast meer.

Bij dezen mogen wij ook weer een nieuw profiel aankondigen. Hans..... een nieuw Kidogo-bestuurslid stelt zich aan u voor. Hij licht toe wat hem drijft vrijwilligerswerk te doen en waarom hij voor Kidogo gekozen heeft.

We gaan een dagje mee workshoppen met Floor en dan bieden wij weer een serie foto's waarvan we hopen dat ze je een beter beeld geven van onze belevenissen in Uganda.

Edith Muijsers zal een vervolg verslag geven over het project naar het Noorden en dan sluiten we af met nog meer foto's.

En dan nu de werkelijkheid

Floor Verbeek Kampala 2007

In de vorige Kidogo Post las je over mijn verwachtingen: verwachtingen over Uganda, over BCDP en over het werk dat ik bij deze lokale NGO dacht te gaan doen. Inmiddels ben ik alweer meer dan vier maanden in Kampala en is het hoog tijd om te vertellen over mijn avonturen en in hoeverre mijn verwachtingen bij de werkelijkheid aansluiten.

De voorstelling die ik me van Kampala had gemaakt, leek grotendeels te kloppen. De verkeerschaos is vooral op Kampala Road enorm. De hoeveelheid gaten in de weg, die het verkeer nog gevaarlijker maken, is onvoorstelbaar, hoewel daarin langzamerhand verbetering begint op te treden. De stad wordt namelijk klaar gestoomd voor de top van regeringsleiders en staatshoofden van de Commonwealth (CHOGM) die in november gaat plaatsvinden, en de koningin van Engeland kan natuurlijk niet over gatenkaas rijden. Over de Ugandezen had ik gehoord dat ze vriendelijk waren, en de warmte en hartelijkheid van de bevolking is meer dan ik had durven dromen en ook meer dan ik op enige andere plaats ben tegengekomen. Vooral als je de moeite neemt een paar zinnestjes Luganda (de lokale taal van de mensen in de omgeving van Kampala) te leren, tover je moeiteloos bij iedereen een glimlach op z'n gezicht en volgt een gesprek vanzelf. De eerste paar maanden bij BCDP waren vooral maanden van ontdekking: over hoe de organisatie in elkaar steekt, wie iedereen is, hoe Banda is opgebouwd en waarmee ik me wilde gaan bezighouden. Inmiddels ben ik een stuk wijzer geworden en gaat mijn eerste echte project binnenkort van start. Aanvankelijk was het de bedoeling dat ik me op de waterkiosken en latrines zou gaan richten, maar vanwege het enorme afvalprobleem en een lokaal initiatief dat daaromheen door enkele Banda-bewoners al was gestart, heb ik besloten mijn schouders samen met hen onder 'afval' te gaan zetten. Over enkele weken zal het 'garbage initiative' worden geïmplementeerd. In het volgende artikel lees je er meer over.

In dit nummer

En dan nu de werkelijkheid

De laatste voorbereidingen van het afvalproject

Profiel

Een dagje workshoppen

Naar het Noorden van Uganda

Behalve met afval houd ik me samen met Maureen (die ook als vrijwilliger bij BCDP werkt, maar niet verbonden is aan Kidogo) min of meer bezig met BCDP als organisatie. Dat is erg lastig, omdat wij worden geacht de organisatie te adviseren (wat we ook doen), maar BCDP dat advies vaak niet ter harte neemt. We vermoeden dat hierbij politiek en persoonlijke motieven een rol spelen, maar dit blijft giswerk. Daarnaast spelen er financiële problemen die het schrijven van projectvoorstellen aan donoren bemoeilijken. Vooral vanwege de onbereidheid van BCDP onze plannen te implementeren heb ik besloten me er verder niet al te veel in te verdiepen en in plaats daarvan op zoek te gaan naar andere mogelijkheden in Banda die via het netwerk BCDP gerealiseerd kunnen worden.

Enkele activiteiten die we de afgelopen maanden bij BCDP hebben georganiseerd zijn een evaluatie en het maken van een strategisch plan voor BCDP voor het komende jaar, een kerstfeest voor kinderen in Banda (met een omgebogen oer-Hollandse activiteit: donuthappen), een hiv/aids-workshop (met elke maand een ander onderwerp). Daarnaast wordt tweemaal per jaar een massale vaccinatiecampagne voor kinderen uitgevoerd waaraan we hebben deelgenomen.

Al met al is er genoeg te doen in Banda, en ik verwacht ook niet dat ik me de komende tijd zal vervelen! Ik voel me in Uganda als een vis in het water en ik ben dan ook zeker van plan mijn jaar hier vol te maken.

Steun de projecten van Floor Verbeek en stuur een financiële bijdrage naar:

Stg. Kidogo Maastricht giro 1103579 onder vermelding van Floor Verbeek. Of koop een Kidogo t shirt!

De laatste voorbereidingen voor het afvalproject

Floor Verbeek Kampala 2007

Na de voorgaande avond gezellig met een paar honderd Europeanen 50 Jaar Verdrag van Rome te hebben gevierd (receptie bij het EU-gebouw; een paar keer eerder waren officiële gelegenheden niet zo bevallen, maar dankzij een paar leuke mensen was het deze keer een succes) en iets later dan gepland thuisgekomen te zijn (wie plant zo iets op een zondagavond??) was het maandag 26 maart tijd voor de laatste voorbereidingen voor de uitvoering van het afvalproject.

Dankzij een kapotte BCDP-computer een groot deel van de ochtend besteed aan brieven naar alle 'local councils'(LC1) van elke zone. Want ondanks de slopperigheid van Banda is de boel geen zootje ongeregeld: per zone is er een soort wijkvoorzitter (inclusief bestuur) die de wijk vertegenwoordigt, mensen mobiliseert en dergelijke. Althans dat is het idee. De medewerking van deze LCs is dus van groot belang voor het slagen van het project. Bovendien is men hier dol op brieven, dus dat kwam mooi uit.

Vorige week hebben de Papo-jongens en ik het grootste deel van de materialen (gesponsord door Kidogo) al aangeschaft: harken, bezems, scheppen, schoffels (die er hier uitzien als een schep met omgeklapt blad), handschoenen en stofmaskers. Voor de kruiwagens en laarzen - gekocht bij Bata,

dat GROOT is in Afrika, hebben we de hulp ingeroepen van de chieft. Die ene die met me wilde trouwen. Ook deze keer probeerde hij me er weer van te overtuigen een relatie met hem te beginnen door aan te voeren dat het voor een man in Uganda heel normaal is om getrouwd te zijn en daarnaast een vriendin te hebben, want de verhouding man/vrouw is één op drie. Hij bood ook geheel vrijwillig aan over een paar weken gezellig een weekend met me mee te gaan naar Kenia om m'n visum te verlengen; hij zou z'n vrouw wel vertellen dat het om een zakenreisje gaat. Hmm.

Vervolg artikel: de laatste voorbereidingen voor het afvalproject op pagina 2.

Volgens Halima is het een 'big thing' als mzungus een lokaal project steunen, dus moest er iets speciaals gebeuren. In de middag vond dan ook de officiële overhandiging van de materialen aan Papo plaats. Dat overigens staat voor 'People against Poverty'. Daarnaast is 'papo' ook de Afrikaanse uitspraak van 'purple', vandaar de lila/paarsachtige schorten die de jongens dragen. Behalve brieven schrijven houden ze hier ook enorm van het geven van speeches, en de overhandiging was daartoe natuurlijk een uitgelezen mogelijkheid.

Tussen het brieven schrijven, lunchen en overhandigen door dacht ik nog even een dutje te doen in het BCDP-kantoor, want de laatste weken kamp ik met een vervelende en vermoeiende hoest die ik gekscherend als 'tbc' definieer, maar die waarschijnlijk meer te maken heeft met de enorme hoeveelheid stof in de lucht. Komt er ineens ene Shawn het kantoor binnenwandelen, die verslaggever bij de nationale televisie blijkt te zijn en de boel mooi komt filmen... Hij kende Phipo van de Papo-jongens, en dit zou wel een leuk stukje worden voor het journaal. Niet echt iets waar ik op had gerekend (en waar was mijn Kidogo-shirt? Juist, thuis in de kast; wit is gewoon lastig in Banda....), en de 'officials' die de speeches moesten geven blijkbaar ook niet. Half in paniek nog een paar mensen gebeld die toch echt aanwezig moesten zijn, want het staat slecht als niet alle hoge pieven zijn vertegenwoordigd, en uiteindelijk toch maar van start gegaan.

De oneindige afval hoop in Banda zone 3.

Apart was wel weer dat Chris Kaweesi zijn verhaal zo wist te brengen dat het leek alsof het hele afvalinitiatief en de daarvoor van Kidogo gekregen materialen van en voor BCDP waren, maar gelukkig mocht ik daarna zelf ook speechen en heb toen nog maar even heel duidelijk gezegd dat dit alles voor Papo was. Jammer dan dat sommige mensen moeilijk beginnen te kijken; inmiddels zijn ze wel gewend dat we gewoon zeggen wat we bedoelen, ook als ze het liever niet willen horen.

Na alle verhalen nog even naar B3 gelopen voor wat vies afvalbeeldmateriaal. Ook liet Shawn toen vallen dat hij wel een kleine geste wilde ontvangen voor het maken van het dvd'tje van de opnames, niet veel, hij dacht zo aan een shilling of 100.000 (vijftig euro). Wie denkt 'ie wel dat hij is??? Vijf euro heeft 'ie gekregen, en nu is het afwachten 1) of de reportage überhaupt wordt uitgezonden; het is inmiddels een kleine maand later en ik heb nog steeds niets gehoord. Waarschijnlijk gaat het net zo als het krantenartikel een tijd geleden en 2) of ik het dvd'tje ooit in handen krijg. In beide heb ik een hard hoofd, maar misschien wel onterecht, ik wacht rustig af.

Na deze enerverende middag nog een korte bijeenkomst waarin de laatste dingen voor de komende dagen werden besproken: de praktische uitvoering van het plan. Inmiddels zijn de eerste zones schoongemaakt. Je leest er binnenkort meer over! Namens alle speechende mensen en mezelf wil ik alleen nog even de Kidogo-donateurs bedanken voor hun bijdrage, want door jullie is dit alles mogelijk! De Papo-jongens stonden helemaal te stralen en zijn er van overtuigd dat de materialen het begin zijn van de groei van hun organisatie. Dus: Mwebale nnybo!

Verstopte rioleringen schoonmaken met de papo jongens.

Floor en de papo jongens.

Profiel

In elke Kidogo Post beschrijft iemand die betrokken is bij Stichting Kidogo iets over zichzelf. Deze keer stelt de nieuwe penningmeester zich aan u voor. Maar niet voordat we de voormalige penningmeester Ingrid Posthuma bedanken voor haar inzet, nauwkeurigheid en alle tijd die zij gestopt heeft in de stichting, dus bij deze: Ingrid bedankt!
En dan nu het woord aan Hans van Straaten, die zich graag even aan u wil voorstellen.....

Mijn naam is Hans van Straaten. Ik ben 36 jaar en woonachtig in IJsselstein (Utrecht). Sinds kort heb ik het stokje van Ingrid Posthuma overgenomen en zit ik als penningmeester in het bestuur van Kidogo. Hoe is dat zo gekomen, vraagt u zich misschien af. Iemand van boven de rivieren in het bestuur van een stichting in het zuidelijke puntje van Nederland. Ook iemand die een jaar geleden zelfs nog nooit van stichting Kidogo had gehoord.

Daar kwam echter verandering in toen Floor Verbeek, een goede vriendin van mij en inmiddels één van de vrijwilligers van Kidogo, concrete plannen kreeg om ontwikkelingswerk te gaan doen. Zij vond een project in Uganda, kwam in contact met Kidogo en werkt nu al weer enkele maanden in Banda, één van de sloppenwijken van Kampala. Floor vroeg mij of ik onderdeel wilde zijn van haar "achterban" die haar vanuit Nederland ondersteunt. Daar hoefde ik geen minuut over na te denken. Niet alleen omdat ik weet hoe graag Floor dit wilde gaan doen, maar zeker ook omdat dit soort initiatieven alle steun verdient! Ik vind het namelijk een hele stap om je bekende en vertrouwde wereldje achter je te laten om vervolgens een totaal andere wereld binnen te stappen. Een wereld waarin eerste levensbehoeften niet vanzelfsprekend zijn, waar je dagelijks geconfronteerd wordt met armoede en waar heel anders tegen het leven wordt aangekeken. Ik zelf heb nog niet het lef om zo'n grote stap te zetten, maar probeer door de ondersteuning van Floor en mijn inzet voor Kidogo toch indirect een bescheiden bijdrage te leveren aan een iets betere wereld. Bovendien is het erg leuk om te doen! Via Floor kwam ik dus ook in contact met Kidogo en heb ik aangeboden om mijn financiële kennis en ervaring in te zetten voor Kidogo. Ik heb een financiële achtergrond en werk al jaren in de bank- en verzekeringssector. Om nader kennis te maken met het bestuur heb ik een bestuursvergadering in Maastricht bijgewoond.

Ik heb tijdens deze vergadering niet alleen veel gehoord over Kidogo, maar ook kennis kunnen maken met de verse Limburgse vlaaien die Riny Muijsers altijd "inbrengt" in de vergadering. Heerlijk! Na zo'n ontvangst stond natuurlijk helemaal vast dat ik graag wilde toetreden tot het bestuur! Ik ga dus mijn best doen om er, samen met de overige bestuursleden, voor te zorgen dat het geld van u als donor ook de komende tijd weer goed en nuttig besteed wordt. Het voordeel van een stichting als Kidogo is de kleinschaligheid.

Wat doe ik verder nog naast mijn bestuursfunctie bij Kidogo? Allereerst heb ik sinds vorig jaar mijn eigen zaak, Van Straaten Financial Services, op het gebied van interim en project-management. Daarnaast is reizen mijn grootste passie en ik heb inmiddels heel wat landen in de wereld gezien. Afrika is hierbij een favoriet continent. Twee jaar geleden heb ik door Uganda gereisd, waardoor ik me een redelijke voorstelling kan maken hoe Floor nu leeft in Kampala. Komende zomer staat een terugkeer naar Uganda op het programma om met eigen ogen het werk van Floor te gaan bekijken. Hopelijk hebben we dan nog meer geld ingezameld, zodat ze haar plannen om onder andere waterkiosken op te knappen, kan uitvoeren. Hierbij kunnen we niet zonder uw steun!

Kijk voor meer informatie op
<http://floorverbeek.waarbenjij.nu/?> of
www.kidogo.org

Een dagje workshoppen

Floor Verbeek Kampala 2007

Door alle dingen waarmee ik bezig ben, vergeet ik af en toe min of meer dat ik in Afrika ben! Dat klinkt misschien raar, maar op de een of andere manier went je omgeving toch. En dan ineens kijk je eens goed om je heen in plaats van snel naar huis te lopen (althans snel vergeleken bij de Afrikanen, natuurlijk heb ik mijn eigen wandeltempo redelijk aan het continent aangepast), en realiseer je je dat het hier toch echt wel Afrika IS, ondanks dat je je in de grootste stad van het land bevindt.

Vorige week dinsdag was er dan even een 'uitstapje' naar de village. Budo ligt ongeveer een half uur ten westen van Kampala, en op weer een klein half uurtje lopen vanaf de bushalte (echt het platteland dus) vind je J.B. Green Hill College, een middelbare school waar Chris Lobbo een tijdje les heeft gegeven voordat hij bij BCDP kwam werken. Een paar weken geleden waren we hier al geweest om rond te kijken, en van de week hebben we er een hiv/aids-workshop gehouden voor de 300 (!) leerlingen die er rondlopen. De meeste kinderen zijn aidswezen en zitten er intern, en worden hutje-mutje in de slaapzalen gepropt: de stapelbedden bestaan uit drie lagen en op elke ervan liggen drie leerlingen.

Lesgeven gaat nog echt op de ouderwetse manier: leraren praten en leerlingen luisteren en herhalen, maar van echte interactie is niet echt sprake. De hoofdmeester loopt rond met een grote stok, die hij mag gebruiken om zijn leerlingen te slaan. Dat is wettelijk toegestaan, maar je mag maar op drie verschillende manieren straffen. Een ervan is het kind op de grond te laten liggen en flink tekeer te gaan. Ik had er geen behoefte aan ook de andere twee methodes te weten te komen, dus heb het gesprek op dat punt afgebroken. Meneer hoofdmeester zag er in elk geval ook uit alsof hij niet zou twijfelen; beide keren dat we hem hebben ontmoet kwam hij heel autoritair en niet sympathiek over.

Steun de projecten van Floor Verbeek en stuur een financiële bijdrage naar:

Stg. Kidogo Maastricht giro 1103579 onder vermelding van Floor Verbeek.

De leerlingen kunnen met moeite in de Main Hall worden gepropt, maar er was natuurlijk no way dat we daar een paar uur lang een saai praatje gingen houden. Luid gesnurk en desinteresse zijn dan gegarandeerd. Dus op de jullie inmiddels wel bekende manier hebben we een interactief circuit met tien activiteiten in elkaar gedraaid en de enorme groep leerlingen in kleinere groepen van 25 tot 30 personen opgesplitst. Na een minuut of tien schoof elke groep door naar de volgende activiteit, zodat iedereen uiteindelijk alle onderdelen had gevolgd. Het circuit kende spelelementen en serieuzere onderdelen. Een greep uit de activiteiten: discussie en informatie naar aanleiding van vragen die de leerlingen aan het begin van de middag zelf hadden opgeschreven, uitleg over ABC (Abstinence, Be Faithful en Condom), opschrijven van slappe excuses om geen condoom te gebruiken, demonstratie over het juiste gebruik van condooms, en een heuse eigentijdse versie van het uit de jaren tachtig bekende Ren-Je-Rot! Natuurlijk begon de middag veel later dan gepland (de lunch begon op het geplande aanvangstijdstip) en was het best lastig om alles honderd procent soepel te laten verlopen, maar al met al was ook deze workshop weer enorm geslaagd. Niet alleen volgens de docenten, maar ook volgens de leerlingen, die redelijk uitgelaten over het terrein rondliepen. Dat neemt echter niet weg dat 300 deelnemers wel heel erg veel is, dus dit moet geen gewoonte worden, maar het was wel weer leuk om een keer gedaan te hebben!

Naar het noorden van Uganda

Edith Muijsers Kampala 2007

Soms vallen allerlei dingen samen en ontstaat er onverwachts een prachtige samenwerking met een succesvol resultaat.

Vorig jaar werkte ik dag in dag uit in Banda. Tegenwoordig werk ik voor ons eigen bedrijfje, Mountbatten, en verricht ik in de vrije uren vrijwilligerswerk voor Kidogo (maak de Kidogo Post, ben een steun en toeverlaat voor Floor en bemoei mij af en toe met een project:)). Door mijn contacten van vorig jaar in Banda heb ik de kans gehad om een project te initiëren en begeleiden tot een succes. Zoals al bekend wilde John Groover graag met zakken vol kleding naar het Noorden van Uganda, naar een van de IDP-kampen (Internally Displaced People). Hier wonen mensen in beveiligde kampen omdat het, vanwege de oorlog, voor hen onveilig is daarbuiten te wonen. Deze situatie bestaat al 20 jaar, mensen gaan nauwelijks naar school, bouwen niks op, kunnen hun eigen groenten niet verbouwen: kortom vervelen zich en wachten moedeloos tot de oorlog een keer tot een einde komt. Ondertussen doet Museveni hier niets aan...

In dat zelfde jaar ontmoette ik Betty Tibaleka, de Oprah van Uganda. Zij heeft een eigen tv-programma: 'The Untold Story'. Mensen met een traumatisch verhaal worden geïnterviewd en de kijkers krijgen de kans te begrijpen dat zij niet de enige zijn met AIDS, vermoorde ouders, slachtoffers van de oorlog, onschuldige gevangenen en nog meer treurige levensverhalen. Vanzelfsprekend vond Betty dat zij de mensen in een IDP-kamp ook een kans wilde geven om gehoord te kunnen worden. Maar ze wilde koste wat kost niet met lege handen gaan, ze wilde iets kunnen geven, iets tastbaars, iets dat hoop zou geven.....wellicht kleding?

Groover en Betty werden al gauw aan elkaar voorgesteld en met z'n drieën discussieerden we over het idee om naar een van de IDP-kampen te gaan in het noorden van Uganda, Pader district. Betty wilde de lokale maatschappelijk werkers nieuw leven in blazen door middel van gesprekken en een aantal mensen in het kamp interviewen. Groover zag zichzelf al kleding uitdelen en voorlichting geven over allerlei gezondheidsonderwerpen. We werkten alle ideeën uit tot een plan en schreven er een projectvoorstel bij. Ondertussen gingen we ons voorbereiden op deze reis. Zo lukte het Groover om vele zakken kleding in te zamelen in samenwerking met KLM. Zoals jullie in de vorige Kidogo Post hebben gelezen hebben wij het succes van dit project mede te danken aan Gerrit en Monica!

Maar we hebben het succes van dit project ook zeker te danken aan een stichting genaamd: Friends for People. Een stichting die is opgezet door Mariel Ellenbroek. Meer lezen? Bekijk haar website op: www.friendsforpeople.nl

Mariel was de link met een donor die het hele project heeft gesponsord. Van het huren van een mini-busje, tot het materiaal om te filmen, tot de hotelkamers, het eten en drinken, tot extra spullen, een bal en een fiets.

In januari 2007 vertrokken Betty, Groover, Suzan (een vriendin van Mariel), twee cameramannen en vijf extra krachten naar Pader district. Een week later kwamen ze weer allemaal terug naar Kampala. Tien zakken kleding lichter. Vijf video banden vol filmmateriaal zwaarder. Van de verhalen begrijp ik dat het een enorme impact was voor de mensen in het IDP-kamp om eindelijk eens gehoord te mogen worden. Om hun verhaal te mogen vertellen en om zoveel positieve aandacht te krijgen. Er werd gediscussieerd, gepraat, gehuild, gelachen en gedanst. Mensen waren heel erg dankbaar.

Al klaar voor de eerste zomerconcerten?
Koop het Kidogo t shirt, kijk op
www.kidogo.org/shop

Betty Tebaleka gebruikt veel materiaal voor haar Untold Story talkshow. En dat is goed. Want dan worden we hier in Uganda ook weer eens met de neus op de feiten gedrukt. Bewustwording van het moeilijke leven dat je 'fellow Ugandans' mee moeten maken is belangrijk, wie weet staat er toch nog ooit een politica met een veel te langzaam opwarmend hart op en gaat er iets aan doen.

Maar wij ambitieuze Nederlanders wilden de feiten ook nog eens onder de neus drukken in Nederland. Mijn zusje, Winnie Muijers, heeft daarom het initiatief genomen om het personeel van Betty Tebaleka een beetje meer wegwijs te maken in de filmwereld en probeert van het vele documentaire materiaal een filmpje te maken. Een enorme klus. Of het filmpje dan ooit af zal komen, blijft een vraag. Maar Kidogo wilt haar in ieder geval vast bedanken voor haar inzet in Uganda en het initiatief, goed gedaan!

Bij dezen wil ik graag de volgende mensen bedanken namens de mensen in het IDP-kamp in het noorden van Uganda en mijzelf omdat ik enorm trots ben op het resultaat, voor jullie bijdrage, vasthoudendheid, energie, creativiteit, aandacht en support: Betty Tebaleka, John Groover, Suzan & Mariel & Winnie. Een pluim op jullie hoofden!

Groover in actie

Betty in actie

De camaraman in actie

Muziek in de kerk

Stevige dans, ter dank aan Betty & Groover

Een meisje in het IDP-kamp

De vrouwen beginnen aan de afwas

**De volgende keer
in de Kidogo Post**

**De ontwikkelingen
van de Papo-jongens**

**Wat bakt de
tandarts in Banda
ervan?**

Profiel

**De boeken in de
readingroom.**